

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om filmcensur.

(Lovforslag nr. L 76).

Forslaget tilsigter at foretage en vis ajourføring af den gældende lov, som er fra 1969. Som bekendt blev voksencensuren dengang afskaffet, medens man bibeholdt filmcensuren for børn med aldersgrænserne ved 16 og 12 år.

I dag kunne man måske have ventet et forslag om filmcensurens fuldstændige afskaffelse. Tanken var fremme allerede i 1969, og den er mig heller ikke fremmed. Efter nøje overvejelser ser jeg mig imidlertid ikke i stand til at fremsætte et sådant forslag. Enhver vil af selvsyn kunne overbevise sig om, at der i nogle biografer spilles film af en sådan art, at de fleste uden videre vil mene, at filmcensuren har en berettigelse. Det drejer sig om film, hvis lige eksempelvis aldrig vil blive vist i fjernsynet, og som vel i det hele taget har et forholdsvis begrænset publikum, der dog er stort nok til, at de vises.

Men bortset herfra vil mange sikkert erkende, at en sagkyndig filmcensur er berettiget også med hensyn til en lang række film, hvis mulige skadevirkninger for børn ikke er umiddelbart iøjnefaldende, men kommer for dagen ved et gennemsyn.

Hvis man i 1969 betragtede bevarelsen af filmcensuren for børn som et forsøg, der måske ville falde ud til en fuldstændig afskaffelse af censuren, så er det i dag min opfattelse, at forsøget ikke har ført til dette resultat. De ændringer, som nu foreslås i loven, rokker ikke ved de grundlæggende principper.

Initiativet til at søge loven ændret er taget af statens filmcensur. Censorernes forslag var dog noget mere vidtgående end det her fremsatte lovforslag, idet de bl. a. anbefalede en ny absolut aldersgrænse ved 7 år ved siden af de eksisterende grænser ved 12 og 16 år. Det vil ses, at jeg ikke fuldt ud har kunnet imødekomme filmcensuren i dette spørgsmål.

Lovforslaget går nærmere ud på at ændre loven på fire punkter.

Det foreslås således, at videooptagelser skal censureres ligesom film, hvis de ønskes vist offentligt med adgang for børn (forslag

nr. 1). Baggrunden er selvsagt den udvikling af video, som nu gør det praktisk muligt at vise videooptagelser under næsten samme forhold, som når film vises i biografen.

Endvidere foreslås en ny form for afgørelse, som filmcensuren skal kunne træffe – ved siden af 16 og 12 års forbudene – nemlig at en film skal kunne tillades for alle, men frarådes for børn under 7 år (forslag nr. 2). Det er hensigten at undgå, at en film forbydes for børn under 12 år, når det i virkeligheden er børnene under skolealderen, som ikke bør have adgang. Dels er disse børns biografbesøg næppe særlig hyppige, dels er de vel også normalt afhængige af forældres eller andre ansvarlige voksnes mere direkte stillingtagen, og derfor forekommer en sådan rådgivning tilstrækkelig for denne aldersgruppes vedkommende.

Det foreslås også at give hjemmel for en præcisering af reglerne om, hvordan annonceringen af filmcensurens afgørelser skal ske (forslag nr. 3, 4 og 6). Selv om det er undtagelsen, sker der forsyndelser på dette område i form af manglende eller mindre tydelig annoncering, og hensynet til biografernes publikum taler for en forbedring. Det forekommer rimeligt, at der i forståelse med branchens organisationer indføres et sæt regler med nogle minimumskrav angående klarheden.

Endelig foreslås afgifterne for censurering ophævet (forslag nr. 5). Disse afgifter er et levn fra den tid, da alle film skulle censureres. I dag påhviler de jo kun de film, som ønskes vist offentligt for børn, og det forekommer urimeligt at lægge en afgift netop på disse film. Er der tale om film, der specielt henvender sig til børn, virker det særlig uheldigt, fordi denne kategori af film som oftest har ringere indtjeningsmuligheder end film, der henvender sig til voksne.

Det er mit håb, at afskaffelsen af afgifterne sammen med den omtalte nye censurafgørelse – hvor filmen frarådes for børn under 7 år – vil medvirke til et øget udbud af film for børn og være til en vis nytte for biograferne her i landet.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, anbefaler jeg forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):